

[Justitsministeren.]

trufne afgørelse var endvidere ønsket om, at Frode L. Hansen, der nægter sig skyldig i noget ulovligt, i videst muligt omfang sættes i stand til at fortsætte sin normale lovlige virksomhed, så længe der ikke er truffet afgørelse i den verserende straffesag mod ham.

Hjemmel for politiets tilbageholdelse af sigtedes pas findes i lov nr. 223 af 7. juni 1952 om pas til danske statsborgere m. v. § 2, stk. 1, hvori det hedder:

„Politiet kan nægte udstedelse af pas til en dansk statsborger eller inddrage et allerede udstedt pas i følgende tilfælde:

1) når der er rejst sigtelse mod den pågældende for et strafbart forhold, som kan antages at medføre frihedsstraf, og der på grund af sagens beskaffenhed eller den sigtedes forhold er føje til at antage, at han vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet“

Lige så vel som varetægtsfængsling af sigtede alene bør anvendes i nødvendigt omfang efter en prøvelse i hvert enkelt tilfælde, bør der ved politiets tilbageholdelse af pas udøves et skøn over nødvendigheden af dette undertiden betydelige indgreb over for en person, der alene er sigtet, men ikke af retten fundet skyldig i nogen lovovertrædelse. Efter retsplejeloven kan sikkerhedsstillelse i visse tilfælde anvendes i stedet for varetægtsfængsel. På lignende måde må politiet utvivlsomt have hjemmel til at udlevere et pas mod sikkerhedsstillelse, således som det er sket i denne sag. Den af politiet således trufne afgørelse beror på et skøn, hvorunder man må tage hensyn til sagens karakter, sigtelsens og tiltalens forventede omfang, den forskyldte strafs størrelse, risikoen for efterforskningens effektivitet og risikoen for, at den pågældende vil unddrage sig strafforfølgning.

Det ærede medlem rejste spørgsmålet, om det ikke retteligt var retten, der burde tage stilling til, om passet burde udleveres. Jeg er af den opfattelse, at lige så vel som politiet ensidigt kan ophæve en varetægtsfængsling, må det også være politiet, der, når det skønnes, at forudsætningen herfor er til stede, bør kunne træffe afgørelse om, at passet skal udleveres. Hvis politiet nægter at udlevere passet, må det være den sigtedes

ret at indbringe dette spørgsmål for retten, og hvis politiet skønner, at den sigtede i så fald vil få medhold af retten, kan man jo lige så godt udlevere passet frivilligt.

På grund af den meget korte tid, jeg har haft til rådighed — jeg fik jo først spørgsmålet stillet sent mandag eftermiddag; i dag har vi onsdag — har det ikke været mig muligt at sætte mig ind i den meget omfattende sag, og da en vurdering af politiets dispositioner naturligvis forudsætter et indgående kendskab til sagen, kan jeg derfor ikke i dag tage stilling til spørgsmålet om forsvarligheden af det af politiet udøvede skøn. Jeg har imidlertid indledt en undersøgelse af spørgsmålet, idet jeg foreløbig har udbedt mig en udtalelse om sagen fra første statsadvokat for København og fra rigsadvokaten.

Til slut vil jeg gerne sige, at det er mig bekendt, at politiet kun i sjældne tilfælde gør brug af den i denne sag fulgte fremgangsmåde. Da afgørelsen endvidere altid må træffes efter indgående overvejelse og vurdering af den enkelte sag, anser jeg det på forhånd for vanskeligt at give nærmere forskrifter for dette område, men spørgsmålet herom vil indgå i de overvejelser, som den foreliggende sag giver anledning til.

Hagen Hagensen: Jeg takker den højtærede justitsminister for den foreløbige redegørelse og bemærker med tilfredshed, at undersøgelsen vil fortsætte, således at man også kan få klart op, hvad mærkeligt det er, der er sket i den sag, der har givet anledning til mit spørgsmål.

Det er ganske givet, at det, som den højtærede minister sagde, kun er i sjældne tilfælde, der handles på den måde, som det her er sket; men netop dette skulle for mig at se gøre det rimeligt, at det blev domstolene, der kom til at træffe afgørelsen under de betryggende vilkår, hvorunder en domstolsafgørelse træffes. Jeg er for den sags skyld ked af, at den højtærede minister ikke straks har villet givet tilsagn, men jeg forstår også nok, at det kan være rimeligt, at sagens enkeltheder undersøges nærmere.

Må jeg dertil føje, at når en person anmoder om at få udleveret et pas i nogle dage og angiver, at det er en forretningsrejse, han skal ud på — jeg er naturligvis enig i, at man ikke skal begrænse borgernes be-